

Naar Motiverne henvise til den for vor Handelsstand lidet smigrende Opmærksomhed, det herhjemme anvendte Tilgiftssystem har vakt i Udlandet, og hvorved formentlig sigtes til den Protest, der i Norge fra visse Sider har rejst sig imod det, er der hertil neppe andet at sige, end at det maa være Nordmændenes egen Sag ved dertil sigtende Lovbestemmelser at værgе sig.

Hvad i øvrigt Paragraffen angaar, maa det bemærkes, at Udtrykket „Tilgift“, selv om Motiverne sige noget andet, omfatter andet end Ydelsen af andre Varer end den, Købet direkte angaar (jfr. f. Eks. i gamle Dage Bagernes „Tilgift“), samt at den, idet Tilgiften ikke maa „overstige 10 pCt. af den solgte Vares Salgspris“, vil give Anledning til højst prekære Værdiproblemer.

Af foranstaaende Grunde formene vi derfor, at det heromhandlede Forhold bør finde sin rette Ordning ved en eventuel Revision af Næringsloven.

§ 15

foreslaas saaledes omredigeret:

Efter „kan antages at være lidt“ tilføjes: „uden at Skadens Størrelse dog er bevist“.

Sidste Punktum udgaar.

Endelig bemærkes, at visse af de i Loven omhandlede Handlinger erklæres for „forbudte“, men belægges ikke med Straf. Det ses nu imidlertid ikke rettere end, at Handlinger, der ved Lov forbydes, ogsaa bør være strafbare, og at den Omvej, Loven anviser, nemlig at nedlægge Fogedforbud for hver enkelt Lovovertræder, ikke er synderlig praktisk. Det synes ogsaa ret vilkaarligt, at f. Eks. den, der i Strid med Loven, men i Overensstemmelse med Sandheden, averterer et Parti Varer til Salgs som hidrørende fra et Dødsbo, straffes, medens den, der ligeledes i Strid med Loven averterer med Varer til en lavere Pris end angivet paa Varen af Producenten, kun kan hindres ved Nedlæggelsen af Fogedforbud. Den ene Art af Forbrydelse forekommer os ikke mere graverende end den anden.

København, i November 1911.

Max Ballin.

Harald Bing.

Holger Federspiel.